

TUẦN 7 – 16-20/06/2025

Thi Thiên 133-134: ĐẮNG CHRIST – TẤT CẢ TRONG MỌI SỰ

Khi suy gẫm bài tith nguyện này thì chúng ta chỉ còn cách Hội Đồng Giáo Hạt lần thứ 50 chỉ vài ngày nữa thôi. Nếu gọi các Thi Thiên 120-134 là các Bài Ca Đi Lên Từng Bực thì có thể nói Thi Thiên 133 và 134 là hai bực cao nhất của loạt bài ca ngợi này, là những kinh nghiệm tuyệt vời của đoàn hành hương, và cũng là đỉnh cao của hành trình thuộc linh của mỗi chúng ta.

Thi Thiên 133 nói đến sự hiệp nhất của dân sự và Thi Thiên 134 nói đến sự thờ phượng Đức Chúa Trời. Chúng ta đã có cơ hội suy gẫm một số trong các Bài Ca Đi Lên Từng Bực này để nhận ra các vai trò nền tảng của Đấng Christ trong đời sống cá nhân và Hội Thánh, để thấy rằng Đấng Christ là Tất Cả Trong Mọi Sự – Ngài là Đấng Cứu Rỗi, Đấng Bảo Vệ, Đấng Phục Hồi, Nơi Nương Náu, Nguồn Phước Hạnh.

Nhận thức Đấng Christ là tất cả trong mọi sự và sống với nhận thức đó sẽ đem chúng ta vào sự hiệp một và thờ phượng.

SỰ HIỆP MỘT – THI THIÊN 133. Bản chất hư hoại của con người đã khiến cho sự yêu thương, hiệp một trong một cộng đồng là điều khó đạt được. Ngay sau khi sa ngã, cặp vợ chồng đầu tiên đã có sự bất hoà (Sáng Thế Ký 3:9-13). Tiếp theo đó sự xung đột ngày càng gia tăng khi hai con người đầu tiên được sinh ra trên đất đã rơi vào tình trạng “*một mất một còn*” (Sáng Thế Ký 4:1-16). Từ đó lịch sử nhân loại là lịch sử của những cuộc chiến tranh và xung đột. Trong tác phẩm *Những Bài Học Lịch Sử* (The Lessons of History) xuất bản năm 1968, hai sử gia nổi tiếng người Mỹ Will và Ariel Duran viết rằng: “*Trong 3.421 năm lịch sử được ghi chép lại, chỉ có 268 năm là không có chiến tranh*”. Lưu ý rằng khái niệm “*chiến tranh*” tại đây chỉ áp dụng cho các cuộc xung đột vũ trang lớn có quy mô quốc gia hoặc quốc tế, không bao gồm các xung đột sắc tộc nhỏ, nội chiến quy mô địa phương, hoặc bạo lực vũ trang chưa được ghi chép đầy đủ.

Và giữa một thế giới đầy dẫy hận thù, chiến tranh, xung đột đã nổi bật một cộng đồng gồm những con người với nhiều khác biệt nhưng lại có thể ở với nhau cách hiệp nhất. Ngưỡng mộ sự hiệp nhất của cộng đồng dân Chúa khiến tác giả đã mở đầu Thi Thiên bằng một từ ngữ thu hút sự chú ý của người đọc – “*Kìa*”. Từ ngữ này cũng là dấu hiệu cho người đọc để làm nổi bật lời cảm thán theo sau – “*Thật tốt đẹp thay!*” Sự hiệp nhất của dân sự như những anh em ở cùng nhau cách hoà thuận được ca ngợi là một điều rất quý giá.

Giống như một người hành hương dừng lại tại cổng Đền Thờ chợt nhận ra vẻ đẹp và sự quý giá của sự hiệp một khi chiêm ngưỡng đoàn người từ những nơi khác nhau tề tựu lại cách vui mừng, chào nhau bằng những cái hôn thánh, chúng ta cũng hãy dừng lại chốc lát để nhìn về Hội Thánh, về Giáo Hạt, về Hội Đồng sắp tới. Chúng ta có thấy vui vì được đem vào sự hiệp một của gia đình Đức Chúa Trời không? Chúng ta có thật sự trân quý sự hiệp một này không? Chúng ta

có nắm bắt những cơ hội nhỏ nhất để gây dựng mối thông công trong Hội Thánh và trong Giáo Hội không?

Một câu hỏi thường được đặt ra đó là: cộng đồng thuộc linh, tức là Hội Thánh, có gì khác với những cộng đồng của xã hội. Để trả lời câu hỏi này, tác giả đã dùng hình ảnh xúc dầu trên A-rôn, thầy tế lễ thượng phẩm (câu 2). Sự xúc dầu được thực hiện theo sự chỉ dẫn của Đức Chúa Trời, theo cách của Ngài, với thẩm quyền của Ngài, và mọi phước lành kèm theo đều đến từ Ngài. Trong nguyên ngữ, “*đổ ra*”, “*chảy xuống*”, “*chảy đến*” là cùng một động từ nhấn mạnh phước lành từ sự xúc dầu của A-rôn đến từ trên cao, tức là từ Đức Chúa Trời. Và sự xúc dầu này được tuôn đổ từ đầu đến râu của A-rôn, chảy xuống trên hai vai áo lễ của Ông nơi có hai viên ngọc bích chạm trở tên của 12 chi phái (Xuất Ê-díp-tô Ký 28:9-12) và chảy xuống tận đến trôn áo người. Toàn thể dân Y-sơ-ra-ên, từ trên xuống dưới, lớn đến nhỏ được trở nên tuyên dân của Đức Chúa Trời và được đem vào sự hiệp một qua sự xúc dầu của Ngài.

Các cộng đồng xã hội được thành lập từ ý chí của con người khi có chung mục đích, sở thích, hay một đối tượng thờ phượng, nhưng cộng đồng thuộc linh đến từ chính Đức Chúa Trời. Dân sự của Đức Chúa Trời không tạo nên sự hiệp một nhưng họ được đem vào sự hiệp một bởi sự chọn lựa ân điển của Đức Chúa Trời. Đây là một lễ thật quý giá, đó là chúng ta không tạo nên sự hiệp một trong Thân Thể Chúa, chúng ta được đem vào Thân Thể Chúa khi chúng ta tiếp nhận Chúa Giê-xu và được dự phần trong sự hiệp một (I Cô-rinh-tô 12:13). Và do đó chúng ta cũng không thể phá vỡ sự hiệp một thuộc linh. Giống như những người con sinh ra trong một gia đình thì họ mãi mãi có mối liên hệ huyết thống với nhau, thì những người được tái sinh cũng mãi mãi có mối liên hệ thuộc linh với nhau. Cho dù trong Hội Thánh tôi có thể khác biệt với nhiều người được tái sinh khác, nhưng tôi biết rằng tôi với họ là anh chị em trong gia đình của Đức Chúa Trời, đó là một sự thật đời đời không gì có thể thay đổi, và do đó tôi phải yêu thương họ. Hơn nữa, yêu thương anh chị em cùng niềm tin còn là dấu hiệu của một người thật sự được tái sinh (I Giăng 3:14).

Chúng ta không tạo ra cũng không thể phá vỡ sự hiệp nhất của Hội Thánh phổ thông, nhưng điều chúng ta có thể cùng nhau làm là xây dựng sự hiệp nhất trong hội thánh địa phương để qua đó chúng ta có thể trải nghiệm những phước lành tuyệt vời đến từ sự hiệp nhất trong hội thánh của chúng ta. Đó chính là hình ảnh của sương móc đổ trên núi Hết-môn, ngọn núi cao nhất ở miền Bắc với chiều cao gần 1,000 ft, cho đến “*các núi Si-ôn*” ở miền Nam vốn không cao lắm. Sương từ trên cao đã đổ xuống cho cả Si-ôn nhỏ bé cũng như Hết-môn vĩ đại. Khi một cộng đồng thuộc linh – gia đình, Hội Thánh, Giáo Hội – cùng nhau trân quý và hết lòng “*duy trì sự hiệp nhất của Thánh Linh bằng sự dây hòa bình*” (Ê-phê-sô 4:3, Bản Hiệu Đỉnh) thì không chỉ những người quan trọng hay nổi bật mới được hưởng lợi, mà tất cả mọi người đều được phước. Ngược lại, sự bất hòa gây tổn hại đến tất cả.

Hình ảnh dầu chảy từ râu A-rôn xuống đến trôn áo cho thấy phước lành ấy lan tỏa. Dầu được xúc cho A-rôn được pha chế từ một dược, hương nhục quế, hương xươg bồ, quế bì (Xuất Ê-díp-tô 30:22-24), nên việc xúc dầu sẽ tỏa hương thơm đến bất cứ nơi nào A-rôn đi qua. Tương tự, khi một con cái Chúa có sự bình an trong lòng, hay một hội thánh có sự hiệp nhất, thì cho dù ở bất cứ nơi nào họ đều sẽ trở thành nguồn phước. Họ có xu hướng lan tỏa sự hiệp nhất ấy đến người khác. Chúa Giê-xu nói rằng chính tình yêu thương của các tín hữu đem đến ảnh hưởng tích cực trên xã hội và là lời chứng cho thế giới ngoại đạo này (Giăng 13:34-35). Nói cách khác, mọi lời

nói và cách cư xử của chúng ta trong Hội Thánh sẽ tác động trực tiếp trên chính chúng ta, trên các anh chị em khác, trên thế hệ con cháu chúng ta, và cả trên xã hội của chúng ta.

Tác giả nói rằng: *“tại đó Đức Giê-hô-va đã ban phước, tức là sự sống cho đến đời đời”* (câu 3^b). *“Tại đó”* là tại Si-ôn và Giê-ru-sa-lem (Thi Thiên 132:13-18), *“tại đó”* cũng là nơi có sự hiệp một giữa vòng dân sự Ngài (câu 1), và *“tại đó”* còn là *“núi Si-ôn, gần thành của Đức Chúa Trời hằng sống, tức là Giê-ru-sa-lem trên trời, gần muôn vàn thiên sứ nhóm lại”* (Ê-phê-rô 12:22). Sự hiệp một trong Hội Thánh dù tốt đẹp và phước hạnh đến đâu cũng chỉ là hình ảnh báo trước về một phước hạnh viên mãn trên thiên đàng nơi chúng ta không chỉ gặp lại Đấng Christ mà còn gặp lại các thánh đồ trải qua các thời đại.

Chúng ta có yêu Chúa không? Hãy trả lời câu hỏi đó bằng chính việc yêu thương anh chị em mình, yêu thương Hội Thánh của Đức Chúa Trời (I Giăng 4:20). Chúng ta có mong đợi ngày vinh hiển để được gặp Chúa và anh chị em mình tại Nước Trời không? Hãy trả lời câu hỏi đó bằng chính việc giữ sự hiệp một của cộng đồng thuộc linh Chúa đang đặt để chúng ta trong đó, chính là Hội Thánh và Giáo Hội.

SỰ THỜ PHƯỢNG – THI THIÊN 134. Thi Thiên 134 là Thi Thiên cuối cùng của các Bài Ca Đi Lên Từng Bậc nói về sự thờ phượng Đức Chúa Trời. Về một phương diện, tất cả các Bài Ca này đều nói về sự thờ phượng, nhưng Thi Thiên 134 đặc biệt hơn cả. Đây chính là đỉnh điểm. Lời kêu gọi: *“Hãy ngợi khen Đức Giê-hô-va”* (câu 1) chính là chủ đề kết thúc của toàn bộ sách Thi Thiên. Cụm từ này được lặp lại bảy lần trong Thi Thiên 135, và năm bài Thi Thiên cuối cùng đều bắt đầu và kết thúc bằng lời đó.

Ngợi Khen Đức Giê-hô-va không chỉ là bổn phận và trách nhiệm của mọi tạo vật, nhưng còn là đặc ân của dân sự Chúa. Làm sao có thể không ngợi khen Đức Chúa Trời vì Ngài *“là Đấng dựng nên trời đất”* (câu 3), là Đức Chúa Trời đầy lòng nhân từ và yêu thương đã giải cứu chúng ta ra khỏi *“nơi sâu thẳm”* của tội lỗi (Thi Thiên 130:1) để đem chúng ta vào gia đình của Đức Chúa Trời (Thi Thiên 133), là Đấng không ngừng dõi theo đời sống chúng ta để dẫn dắt và chăm sóc chúng ta (Thi Thiên 121:4), là Đấng ban cho chúng ta mọi phước hạnh thiêng liêng (Thi Thiên 127, 128; Ê-phê-sô 1:3-6).

Ngợi Khen Đức Giê-hô-va không chỉ trong những buổi lễ thờ phượng long trọng và đông đúc nhưng còn cả lúc *“ban đêm”*, không chỉ trong Đền Thờ mà tại bất cứ nơi đâu cũng *“hướng về nơi thánh, và ngợi khen Đức Giê-hô-va!”* (câu 2). Đây chính là tinh thần thờ phượng và ngợi khen Đức Chúa Trời mà mỗi chúng ta cần đeo đuổi. Nhiều người có thể thờ phượng và ngợi khen Đức Chúa Trời khi trời quang mây tạnh, nhưng khi giông tố kéo đến giữa đêm đen thì lời ngợi khen Chúa bỗng đổi thành tiếng than van. Nhưng người thờ phượng thật sẽ là người tiếp tục ca ngợi và thờ phượng Chúa khi Ngài không ban cho phước hạnh nào (Ha-ba-cúc 3:17-18), ngay tại trong nơi tù đầy (Công Vụ 16:25), hay thậm chí có cất mạng sống của mình trên đất (Gióp 13:15). Đây Tớ Chúa, Mục Sư Charles Spurgeon, đã nói: *“Bất cứ ai cũng có thể hát vào ban ngày”*, nhưng *“người hát điệu luyện là người có thể hát khi không còn một tia sáng nào để đọc – người hát bằng cả tấm lòng mình...”*. Một người thờ phượng thật sẽ không thôi yêu Chúa, không thôi biết ơn Ngài, không thôi ca ngợi Ngài!

Ngợi Khen Đức Giê-hô-va và Phước Hạnh. Động từ “*ngợi khen*” trong câu 1 và 2 và động từ “*ban phước*” trong câu 3 là một từ. Việc ngợi khen Đức Chúa Trời đem đến sự ban phước của Đức Chúa Trời trên chúng ta.

Chúng ta không thờ phượng Đức Chúa Trời như một phương cách để trao đổi ơn phước với Ngài, nhưng tại đây cho thấy có một sự liên kết giữa sự ngợi khen và phước hạnh. Phước hạnh lớn nhất và chắc chắn mà chúng ta nhận được qua sự thờ phượng Đức Chúa Trời chính là được bước vào trong sự hiện diện của Ngài trong mối liên hệ yêu thương ngọt ngào. Sự thờ phượng còn đem đến cho chúng ta phước hạnh khi tìm thấy mục đích của đời sống, nhận ra lý do mà mình hiện hữu (Ê-sai 43:21). Sự thờ phượng cũng khiến chúng ta tập chú vào Đức Chúa Trời và bởi đó tin cậy Ngài và bình an cho dù hoàn cảnh có diễn ra thế nào (Thi Thiên 121).

Thi Thiên 134 là một thi thiên rất ngắn; chỉ có Thi Thiên 117 là ngắn hơn. Trong tiếng Hê-bơ-rơ Thi Thiên này chỉ có 23 từ. Tuy ngắn gọn, nhưng Thi Thiên này lại vô cùng mạnh mẽ. Derek Kidner viết: “*Những Bài Ca Đi Lên Từ Đền Thờ, khởi đầu trong cảnh lưu vong tại Mê-siéc và Kê-đà... kết thúc thật thích hợp bằng lời phục vụ Đức Chúa Trời ngày và đêm trong đền thờ Ngài*”. Eugene Peterson nói rằng: “*Hành trình môn đồ bắt đầu bằng sự ăn năn... và kết thúc bằng một đời sống ngợi khen*”.

Có một điều cần lưu ý đó là ai đã đưa ra lời kêu gọi trong câu 1. Có thể đó là lời của một thầy tế lễ kêu gọi những thầy tế lễ khác ngợi khen Đức Chúa Trời, hoặc có thể là lời đối đáp nhau của các thầy tế lễ và người Lê-vi đang phục vụ trong Đền Thờ. Tuy nhiên, lời giải thích được nhiều người chấp nhận đó là những người hành hương sau khi đến Đền thờ Giê-ru-sa-lem để thờ phượng Đức Chúa Trời và nay kỳ lễ đã xong, họ đang chuẩn bị rời Giê-ru-sa-lem để trở về với quê nhà và với cuộc sống hàng ngày. Khi rời thành thánh, họ kêu gọi và khích lệ các thầy tế lễ và người Lê-vi tiếp tục thờ phượng Đức Chúa Trời không ngừng nghỉ. Họ cũng kêu gọi và khích lệ nhau rằng cho dù ở đâu thì cũng sẽ “*hướng về nơi thánh, và ngợi khen Đức Giê-hô-va!*” (câu 2) vì họ tin rằng “*Đức Giê-hô-va, là Đấng dựng nên trời đất. Từ Si-ôn ban phước cho người!*” (câu 3). Đức Chúa Trời tốt lành và quyền năng sẽ luôn đồng hành với họ, ban phước, chăm sóc, và dẫn dắt họ. Ha-lê-lu-gia! Ngợi khen Chúa!

CẦU NGUYỆN. Chúng ta kết thúc hành trình bảy tuần chuẩn bị tâm linh để hướng về Hội Đồng Giáo Hạt lần thứ 50 tại đây. Vào thứ Hai, ngày 23 tháng 06 năm 2025, chúng ta cũng sẽ bế mạc Hội Đồng Giáo Hạt lần thứ 50 để mỗi người trở về lại với gia đình, Hội Thánh. Mọi sự kiện hay chương trình đều sẽ kết thúc nhưng nguyện xin sự thờ phượng và ngợi khen Đức Chúa Trời không bao giờ ngưng.

Những ngày lễ hội sẽ qua đi, những khó khăn nan đề vẫn còn đó, nhưng nguyện xin Chúa cho tất cả chúng ta đối diện với những khó khăn nan đề đó trong tinh thần ngợi khen và thờ phượng Chúa, trong sự nhìn chăm lên Chúa, trong tình yêu thương anh chị em và giữ gìn sự hiệp nhất đáng quý mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta qua Hội Thánh và Giáo Hạt.

Hẹn gặp nhau tại Hội Đồng Giáo Hạt lần thứ 50 trong tinh thần hiệp một và thờ phượng Đức Chúa Trời.

Muốn thật hết lòng.